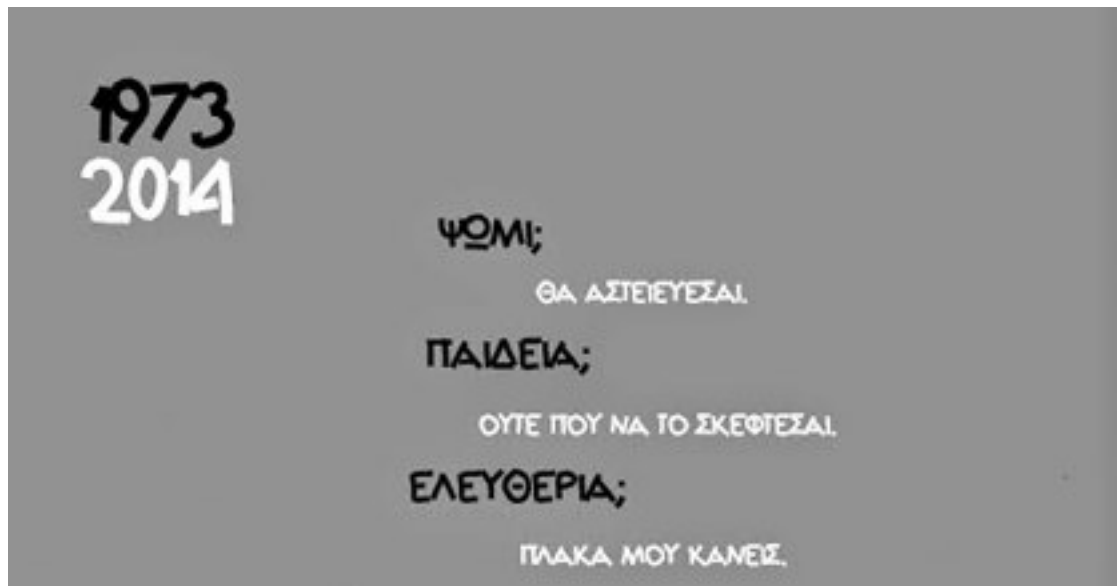

Η Επέτειος της **17ης Νοέμβρη** έχει συνδεθεί άρρηκτα με τη διεκδίκηση του οράματος για μια καλύτερη ζωή, όπως αυτό εκφράστηκε μέσα από το τρίπτυχο

«Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία»

. Σαράντα ένα χρόνια μετά, το κεντρικό σύνθημα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου φαντάζει πιο επίκαιρο παρά ποτέ. Κι αυτό γιατί είναι η πρώτη –ίσως- φορά που ο απολογισμός της επετείου όχι μόνο δεν καταγράφει πρόοδο σε κανέναν από τους τρεις παραπάνω στόχους, αλλά αντίθετα, αναδεικνύει μια άτακτη υποχώρηση κι ένα σοβαρό έλλειμμα...

και στους τρεις τομείς, ανάλογο με εκείνο με το οποίο συνδέθηκε, επί δικτατορίας, η εξέγερση του Πολυτεχνείου.

□ Η πρωτοφανής πολιτική της σκληρής, όσο και μονόπλευρης λιτότητας που επιβάλλουν τα μνημόνια δοκιμάζει τις αντοχές της ελληνικής κοινωνίας, που σήμερα πλέον βρίσκεται στη δυσάρεστη θέση να δίνει αγώνα επιβίωσης. Με το ένα τρίτο σχεδόν του ενεργού πληθυσμού να έχει χάσει τη δουλειά του, με τους μισούς και παραπάνω νέους να πλήττονται από την ανεργία και με τον υπόλοιπο πληθυσμό να βρίσκεται στο όριο της φτώχειας και να υφίσταται τις συνέπειες τόσο της ύφεσης της οικονομίας, όσο και της ληστρικής επιδρομής του κράτους, οι Έλληνες αισθανόμαστε πλέον τον τόπο μας να μη μας χωρά.

Το ίδιο όμως σκληρά δοκιμάζεται και η Παιδεία, όπως και το σύνολο του δημόσιου τομέα και του πάλαι ποτέ κοινωνικού κράτους, αφού πρώτα ενοχοποιήθηκαν εντέχνως από τις νεοφολελεύθερες κυβερνήσεις. Με την Παιδεία ειδικότερα να υφίσταται μια άνευ προηγουμένου απαξίωση τόσο σε επίπεδο υλικής υποστήριξης από πλευράς του κράτους, καθώς περισσότερο από το 70% της δημόσιας χρηματοδότησης έχει περικοπεί, όσο όμως και σε επίπεδο ανθρώπινου δυναμικού, μετά τις απολύσεις χρήσιμου προσωπικού στην εκπαίδευση με τον κωδικό «διαθεσιμότητα». Έτσι, η Παιδεία, αντί να θεωρείται επένδυση για το μέλλον και να υποστηρίζεται κατά προτεραιότητα από την Πολιτεία, όπως συμβαίνει στην Ευρώπη και σε όλο τον πολιτισμένο κόσμο, στην καθ' ημάς ανατολή αντιμετωπίζεται ως περιττή δαπάνη στον κρατικό προϋπολογισμό. Δυστυχώς, η πολιτεία δεν αντιλαμβάνεται ότι το κόστος του πλήγματος που υφίσταται σήμερα η Παιδεία θα είναι εξαιρετικά δύσκολα ανατάξιμο και δυσανάλογα μεγάλο σε σχέση με το όποιο, αμφισβητούμενο πάντως, πρόσκαιρο όφελος.

Και όλα αυτά γίνονται με την επίκληση αφενός μιας δυνάμει χρεοκοπίας της Ελλάδας και αφετέρου των διεθνών υποχρεώσεών μας να αποπληρώσουμε το χρέος. Όμως τα διεθνή στοιχεία διαψεύδουν τους κυβερνητικούς ισχυρισμούς και στα δύο ζητήματα. Διότι τι σόι χρεοκοπημένη χώρα είμαστε, όταν εν μέσω ύφεσης και με τη χώρα να πλήττεται από την πλέον βάνουση λιτότητα μαθαίνουμε, από διεθνείς και γι αυτό έγκυρες πηγές, πως αυξήθηκε ο εθνικός μας πλούτος κατά 8,5%; Και μάλιστα όταν γίνεται γνωστό διεθνώς ότι η αύξηση αυτή δεν αξιοποιήθηκε ούτε για την καταπολέμηση της ύφεσης, ούτε για την αντιμετώπιση της ανεργίας, αλλά και ούτε για την ανάταξη της Παιδείας και της Υγείας, αφού ενθλακώθηκε, κατά αποκλειστικότητα, από μια οικονομική ολιγαρχία που αντιστοιχεί στο 1% του πληθυσμού και η οποία συμβαίνει να ελέγχει το 56,5% του εθνικού πλούτου της χώρας; Αλλά και όσον αφορά την αποπληρωμή του χρέους, τι συμπέρασμα να βγάλουν οι πολίτες για την αποτελεσματικότητα της ακολουθούμενης πολιτικής, όταν μετά από 5 χρόνια σκληρής λιτότητας σε βάρος τους, μαθαίνουν ότι το χρέος εκτινάχθηκε αντί να περιοριστεί;

Είναι λυπηρή η διαπίστωση ότι σε συνθήκες οικονομικής και πνευματικής στέρησης, μια γενιά, για πρώτη φορά μετά τη Μεταπολίτευση, αντιμετωπίζει την προοπτική να ζήσει χειρότερα από τη προηγούμενη και να έχει λιγότερες ευκαιρίες στη μόρφωση και μέσω

αυτής και στην ανάπτυξη και την ευημερία. Κι είναι ακόμα πιο δυσάρεστη η διαπίστωση ότι η φτώχεια και η πνευματική ένδεια διαμορφώνουν συνθήκες ευνοϊκές για την ενίσχυση ολοκληρωτικών ιδεών και την εμφάνιση φασιστικών φαινομένων, που απειλούν το κεκτημένο της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

Κι εδώ αρχίζουν τα χειρότερα: Προκειμένου η κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου να κρύψει την αλήθεια και να προστατέψει την καταφανώς νεοφιλελεύθερη και αντικοινωνική πολιτική της από την εξαγριωμένη κοινωνία, επιστρατεύει τα ΜΑΤ και τους εισαγγελείς, φιμώνοντας τις διαμαρτυρίες, καταστέλλοντας τις αντιδράσεις και ποινικοποιώντας την αντίθετη γνώμη. Μετά το μαύρο της ΕΡΤ και τον έλεγχο των ΜΜΕ, το σοβαρότερο πλήγμα το οποίο δέχθηκε η Δημοκρατία και οι ελευθερίες στη χώρα μας από τη δικτατορία μέχρι σήμερα, συμβαίνει στις μέρες μας και λαμβάνει χώρα ενώπιόν μας. Και μάλιστα με τη συνέργεια πρυτάνεων, που αντί να υπηρετούν τα συμφέροντα της κοινωνίας και της ακαδημαϊκής τους κοινότητας, αποδέχτηκαν το ρόλο του... κυβερνητικού βραχίονα, σε μια επιχείρηση επιβολής του δόγματος «Νόμος και Τάξις».

Ζούμε μια από τις πλέον μαύρες σελίδες της ιστορίας μας. Η διαπίστωση ότι υποχωρήσαμε ως χώρα, ως οικονομία, ως κοινωνία, αλλά και ως πολιτισμός είναι θλιβερή, καθώς μαρτυρά τον... Συσσίφειο χαρακτήρα της προσπάθειας για βελτίωση της ζωής στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα όμως η διαπίστωση των τεράστιων ελλειμμάτων σε κεφαλαιώδεις τομείς της σημερινής πραγματικότητας, όπως αυτών της Οικονομίας, του Κοινωνικού Κράτους και της Παιδείας, αλλά και εν τέλει και της ίδιας της Δημοκρατίας, δίνει το έναυσμα για το ξεκίνημα νέων αγώνων από την πλευρά της κοινωνίας, η οποία αντιλαμβάνεται πλέον επιτακτική την ανάγκη να πάρει τη ζωή που της κλέβουν και πάλι στα χέρια της.

Αυτό είναι το σημερινό μήνυμα της 17 Νοέμβρη κι αυτή η μεγάλη μας ευθύνη απέναντι στην ιστορία της πατρίδας μας...

Γιάννης Μυλόπουλος , σκίτσο [johnantono](http://johnantono.blogspot.gr)

